

FJORTENDE KAPITEL

Englen

Aleera vidste ikke hvad hun skulle gøre. Hun stod naglet til stedet af chok og stirrede med store øjne og måbende mund på den knælende engel foran hende. Det var som om hendes hjerne var slået fra og hun kunne ikke bevæge sin krop. Hver sene i hendes krop var lammet.

Den knælende engel rejste sig yndefuldt op og Aleeras øjne fulgte med. Han rettede på sin skjorte og kiggede hende ind i øjnene, der ikke lyste af andet end forbavselse og chok. De var spærret op, som var det et syn hun sjældent så og det passede.

”Aleera Oradea,” han udtalte hendes navn let og flydende, ”det er mig en glæde endelig at møde dig. Jeg er...”

”... et monster!” undslap Aleeras forstenede mund og som med et trylleslag, kunne hun atter bevæge sig og ryste den magiske fortryllelse, som havde lagt sig ved englens ankomst, af sig. Senerne og musklerne blev brugbare igen og hver celle i hendes krop skreg, at hun skulle tage benene på nakken og flygte.

”Nej, jeg...” begyndte englen, men stoppede da han opdagede at hun bakkede bagud, væk fra ham.

Hun nærmede sig døren med ryggen mod den. Efter lidt famlen, fandt hun håndtaget og åbnede døren. Aleera gik gennem den og først ude på gangen turde hun vende ryggen til den og begyndte at løbe ned af gangen. Hun kunne høre ham råbe efter hende, og selvom hans perfekte stemme bød hende at komme tilbage, havde overlevelsesinstinktet overvundet hans magi og hun søgte noget at beskytte sig med.

Lidt nede af gangen fandt Aleera hvad hun skulle bruge. Med besvær fik hun taget hellebarden ned af væggen og bandede indvendigt af sig selv, da hun indså sin fejltagelse. Hun havde i sin vildfarelse taget det våben ned, som hun aldrig havde været god til at bruge og som hun oven i købet, måtte bruge begge hænder til og den ene var brækket.

Hellebarden var godt to meter lang og af træ, med en fæl spids for enden, hvor der også sad et skarpt øksehoved, slebet og spids, øjeblikkeligt parat til den vampyr, som turde vise sig ved slottet. Sådan var alle våbnene der hang rundt på slottets vægge. Gabriel den første gjorde en stor ting ud af, at alle våbnene på slottet omgående kunne tages ned og bruges i kamp.

Aleera havde besvær med at holde den oppe, men greb fastere om den, da englen trådte ud på gangen, længere nede af gangen. Han fik omgående øje på hende og spredte vingerne. De var længere end de så ud til, og det var som om de fyldte hele den mørke gang. Det hvide fortrængte det sorte. Det så ud som om han strakte dem, for så snart de var i deres fulde længde, foldede han dem sammen og blev helt små bag hans ryg. Hun kunne knap nok ane dem; kun en lille stump af dem stak over hans skuldre. Han begyndte at gå ned mod hende.

Aleera stillede sig i en bredstående stilling og holdte hellebarden frem mod ham. Han stoppede fem meter fra hende. Hun vidste ikke om det var på grund af våbnet eller fordi han ikke ville skræmme hende yderligere. Hun tog hårdere om skaftet og var ligeglåd med den smerte der skød gennem hendes brækkede arm; den var endnu ikke klar til at udføre sådanne ting. Men hun havde ikke noget andet valg. Aleera

anede ikke om englen var fredeligt sindet eller det værre, og så ville det ende med en kamp på liv og død.

De himmelblå øjne fandt de bleggrønne og et øjeblik stirrede de hinanden dybt i øjnene. Så sukkede englen og rakte hånden frem for at vise han var ubevæbnet.

”Aleera,” sukkede han dybt, ”lad nu være med de fjollerier. Jeg vil dig ikke noget.”

”Har du nogen garanti på det?” spurgte Aleera fjendtligt og fik hellebarden til at pege mod hans bryst. ”Og vov ikke at bruge mit navn igen!”

”Nej, men jeg vil ikke skade dig. Det kunne jeg ikke drømme om,” sagde han blidt og trådte et skridt frem. Aleera var klar over det, men stirrede ham fortsat ind i øjnene. ”Jeg vil gerne være på fornavn med dig, Aleera. Måske vil det hjælpe på det her, hvis jeg gav dig mit navn.”

”Dit navn vil ikke ændre noget som helst.”

”Aleera, sænk det spyd og lad mig forklare.”

Han trådte længere frem med begge hænder oppe på højde med skulderne. Det var for mange skridt og nu stod han kun halvanden meter fra hende. Aleera gjorde sig kampberedt.

”Jeg har tre ting at sige til dig,” sagde Aleera faretruende. ”Et: Brug ikke mit navn. Ikke nu og heller ikke efter. To: Det er en hellebard, ikke et spyd. Og endelig tre: Prøv ikke forklare noget, for det vil jeg ikke have at du skal. Men hvad du virkelig skal, er at dø!”

Aleera sprang fremad med hellebardens skarpe spids og øksehoved forrest. Hun sigtede mod hans bryst og forstillede sig hvordan den ville gå under hans ribben og ind og ramme hans lunger eller måske hjertet. Ville han mon bløde?

Hun nåede ikke engang ti centimeter fra ham, da han angreb hende, uden at røre hende. Det var som om hun havde et stort elastik omkring maven og løb fremad for at se hvor langt hun kunne komme, inden hun blev trukket bagud. Men dette var lidt anderledes. Der var ingen elastik og alligevel blev hun hevet tilbage. En usynlig kraft skubbede hende væk fra englen og hun fløj ubesværet flere meter gennem luften, inden hun landede på hendes brækkede arm. Hellebarden fløj ud af hendes hånd og kurede hen af tæpperne, før det også lå stille.

Det sortnede for Aleeras øjne, efter at have landet på armen og forårsaget endnu mere smerte. Hun havde det som om, hun skulle kaste op af smerte, men hun holdt det i sig.

Fødder der knap nok rørte gulvtæppet stoppede foran hende. Gennem pletterne der dansede for hendes øjne, så hun englen gå ned i hug, med den ene arm hvilende på knæet, den anden rakt frem mod hende.

”Undskyld mit lille angreb mod dig, men du skulle helst ikke såre mig,” sagde han og forsøgte sig med et smil, der lignede det fra hendes drømme.

”Du er englen fra mine drømme,” udbrød Aleera, da hun genkendte ham.

”Ja, det er jeg,” bekræftede han og rakte sin hånd frem til hilsen. ”Mit navn er Atmes.”

Aleera kiggede på den, som om den var giftig.

”Jeg er ikke farlig, så kom nu. Tag den.”

Hendes hjerne skreg af hende og blinkede med advarselsblinkene da hun rakte ud og trykkede hans hånd blidt. Den var glat og blød.

”Du ser ikke ud til at have det så godt nede på gulvet. Her, lad mig hjælpe dig op.”

Aleera nåede knap nok at sanse noget, før han uden besvær hev hende op fra gulvet og hun stod usikkert på hendes ben. Hun måtte have svajet en del, for Atmes smilede undskyldende.

”Ja, den effekt har mine telekinesiske kræfter på folk en gang imellem.”

”Eller også er det bare flyveturen, med en efterfølgende landing på en brækket arm,” sagde Aleera og fik efterhånden genvundet balancen.

”Det må du undskylde. Det var ikke meningen.”

Han gik lidt væk fra hende og samlede hellebarden op. Hun rykkede øjeblikkeligt et par skridt bagud og forholdt sig varsomt og parat til modangreb. Men Atmes angreb hende overhovedet ikke. Han gik over til væggen og hang den på plads.

”Du er en engel, er du ikke?” spurgte Aleera.

Atmes vendte sig mod hende.

”Skal vi ikke tage denne snak inde på biblioteket. Vi skal nødig larme mere i denne gang. Måske vækker vi nogen.”

Aleera nikkede og hun fulgte langsomt efter ham, med et anker af tvivl efter sig. Det var tungt og gjorde hende opmærksom på, at han ikke var ufarlig. Det havde han lige bevist.

Han lukkede hurtigt døren efter hende og et øjeblik sad hjertet op i halsen på hende, men så gik han over og satte sig på bordet. Han spredte atter vingerne og hun stirrede betaget på den flotte form og alle de snehvide fjer, som sad over hinanden i række efter række. De var et prægtigt syn, ligesom ejermanden. For første gang, uden det skinnende lys han altid

havde udstrålet i hendes drømme og uden frygten i øjnene, kunne hun se ham klart.

Atmes havde et flot ansigt, med en lige næse og lydefri hud. Hans hår var platinblondt, den naturlige version. Ikke den slags farve som pigerne på Aleeras skole havde, hvor der også var strejf af gult. Hans var naturligt hvidt, langt og forsvandt ned bag ryggen på ham. Han var smuk, overnaturligt smuk så det var uhyggeligt. Intet var perfekt og det burde han heller ikke være. Hans alder var ubestemmeligt, men hun ville skyde på, at han lignede en på alder med hendes ældste bror. Måske lidt ældre.

”Du spurgte om jeg var en engel og ja, det er jeg,” sagde Atmes blidt med sin melodiske stemme, som ville smelte ethvert pigehjerte, hvis han bare tilføjede lidt mere blødhed og sagde noget romantisk sukkersødt.

”Ser alle engle ud som dig?”

”Ja, det regner jeg med.”

”Regner med?”

”Ja, jeg har ikke set en siden jeg blev udvalgt af Gud til at hjælpe Atmes-familien.”

”Atmes-familien?”

”Ja, du har sikkert ikke hørt om dem. Det er lidt åndssvagt, især når du er en del af familien.”

”Undskyld mig?” udbrød Aleera vantro. ”Jeg er en del af Oradea-familien.”

”Og Atmes.”

”Hvem er denne Atmes-familie?”

”En forbandet familie, ligesom din,” sagde Atmes. ”Familien blev dog bare forbandet mange århundreder før din og er næste

uddød. Du og dine brødre er de sidste levende medlemmer af den.”

”Hvad er det for en løgn du fortæller mig? Hvorfor skulle jeg være medlem af den familie?”

”På grund af din mor.”

”Min mor? Du tager fejl. Sidste gang jeg kiggede efter var hendes pigenavn Richards, ikke Atmes!”

”Sikker på det, Aleera. I denne verden kan man få en ny identitet, med nyt navn og en opdigtet baggrund. Det benyttede din mor sig af. Hendes virkelige navn er ikke Selene Richards.”

”Hvad er det så?”

”Anaya Atmes.”

”Anaya?” gispede Aleera. ”Det er hende du hele tiden nævnte i mine drømme.”

”Ja, hun var en god kvinde og du ligner hende så meget. Lige så vild med at jage monstre, lige så stædig og dumdrstig.”

”Dumdrstig?” gentog Aleera. ”Du har da aldrig set mig eller min mor jage.”

”Jo, jeg har. Jeg var altid med hende, når hun jagede alene. Og jeg har set dig kæmpe i dine drømme. Du er god og voldsom. Du har virkelig en stærk kampgejst i dig. Hvor kommer den fra?”

”Den kommer når man har set sin mor blive dræbt af Vlad Dracula som otteårig. Daglig træning har ført mig til hvor jeg er nu. Min hævnthørst er stor, jeg vil hævne min mor og din snak om at min mor er en anden, er ikke videre tiltalende. Hvorfor skulle min mor ændre navn og hvorfor blev hendes familie forbandet? Er du forbandelsen? Hvad var dit job i alt det her med Atmes-familien, hvis den da overhovedet eksisterer?”

”Så mange spørgsmål, Aleera.”

”Jeg stillede dig nogle spørgsmål, så svar mig dog!”

Atmes rørte uroligt på sig over hendes hårde tonefald, det faldt hende ikke let, at der blev talt om hendes højtelskede moder. Hans vinger flappede uroligt.

”Jeg er hvad man kan kalde skytsengel for medlemmerne af Atmes-familien. Jeg er her hovedsageligt for at heale sår, som din arm for eksempel. Det er derfor jeg har været efter dig. Du er såret og da du er en af familien, er det min pligt at heale den, så du er klar til kamp så hurtigt som muligt. Derfor tog jeg kontakt til dig i dine drømme. Jeg ville heale din arm, men mine evner virker ikke i drømme, det skal foregå i den virkelige verden. Så efter at du havde sagt jeg måtte gøre det, måtte jeg give dig mit fremkaldelsesdigt og sørge for at du huskede det udenad. Og derefter kunne jeg kun håbe på, at du ville fremsige det højt. Det er den eneste måde, hvorpå jeg kan komme frem.”

”Frem hvorfra?”

”Din halskæde. Jeg er fanget inde i din halskæde, indtil nogen siger digtet. Det er sådan jeg har overlevet, fordi jeg altid er blevet beskyttet, af dem som jeg beskytter.”

”Du har boet inde i min halskæde?”

”Det meste af tiden har jeg sovet. Efter Anayas død, sov jeg indtil du blev angrebet af en vild og voldsom vampyr. Jeg vidste ikke helt hvem du var, men så genkendte jeg Anaya i dig og vidste at du var den lille datter, jeg engang så et glimt af.”

”Har du engang set mig?” spurgte Aleera, hun kunne ikke tro sine egne ører.

”Kun et kort sekund, så fik din mor mig ned i halskæden igen. Men det er nok til at jeg kunne huske dig,” smilede

Atmes sørgmodigt. ”Hun fremsagde også tit digtet for dig, dog uden at fremmane mig, så hvis du engang skulle få brug for mig, ville kunne få mig frem.”

”Det er derfor digtet virkede bekendt. Hun sang den altid for mig!” kendsgerningen gik op for Aleera.

”*Den skal du have, Aleera. Pas godt på den, hav den altid på dig. Den er meget speciel. Og kan du også huske den remse jeg tit sang for dig? Husk også den. Gem den i dit hjerte. En dag kan den være nyttig.*” citerede Atmes hendes mors sidste ord. ”Hun gav dig et hint dengang. Jeg kan godt huske den dag og du fremsagde en ed over halskæden. Du skal holde dine ord og hævne Anaya.”

”Hvorfor vil du gerne have det?”

”Fordi jeg holdte af hende, derfor. Hun var mild og venlig, hun kendte til det at jage og lærte mig op i våben.”

”Blev du ikke givet for at hjælpe familien?”

Atmes nikkede.

”Hvorfor vil du så hævne min mor? Der er vel andre der også er blevet dræbt.”

”Hun er den sidste rigtige Atmes. Du er en Oradea og på trods af at du er en pige, siger dit efternavn at du skal jage vampyrer.”

”Hvad jagede Atmes-familien da?”

”Varulve,” var det ord som kom over Atmes læber og fik blodet til at fryse i årerne på Aleera.